

om Vintermørkets og Jævnøgnsstormenes Ødelæggelser“, havde han sagt. Hun havde dengang studset over dette Udtryk, hvis Hentydninger hun ikke forstod. Nu, da hun forstod dem bedre, sysselsatte disse blege, sørgmodige Havmandsøjne hendes Fantasi og beherskede helt hendes Erindring om ham. At give sig bort til En, der før havde været forlovet, stod dog for hende som noget, hun umulig vilde kunne gøre. Men unægtelig mildnede det paa Sagen, at hun intetsomhelst kendte til den paagældende Dame men derimod havde set, hvor ulykkelig og forpint *han* havde følt sig i Forholdet.

Hun troede da ogsaa nok, at hun syntes om ham; men om hun nogensinde vilde kunne komme til at holde rigtig af ham, at elske ham, det vidste hun ikke, fordi hun overhovedet endnu kun havde højest uklare Begreber om, hvad Elskov var. Hendes to Veninder havde rigtignok villigt staaet tilrede med Oplysninger derom. Navnlig havde den robuste Gerda altid gerne villet betro hende baade, hvad hun personligt erfarede, og hvad hun gennem andre fik opsnuset om Kærlighedslivets Mysterier. Men Inger havde aldrig villet høre paa hende; den Slags Ting havde hidtil ikke interesseret hende.

Højest perpleks blev hun nu, da Faderen en Eftermiddag et Par Uger før Jul, just som de et Øjeblik var bleven alene i Dagligstuen, gav sig til at tale om Per og om hans sandsynlige Genbesøg der paa Egnen.

„Som du vistnok veed, min Pige, er Hr. Sidenius ikke længer forlovet. Og nu vil jeg ganske aabent spørge dig, om du maaske af Hensyn til, hvad Folk kan finde paa at udlede af dette Skridt, helst vil være fri for at se ham her i Præstegaarden. Svar du kun lige ud!“

Inger opfattede Spørgsmaalet som et maskeret Frieri. Hun tænkte sig, at Per havde skrevet til hendes Forældre, og hun blev til sin Beskæmmelse saa forvirret, at hun ikke kunde svare noget.

Men for Pastor Blomberg var denne Tavshed og Blusset paa hendes Kinder ogsaa Svar nok. Om Aftenen i Sengen talte han derom med sin Kone og gentog, at der ikke maatte øves noget Pres paa Barnet; de maatte saa haabe paa, at Vorherre vilde give hendes Hjertes Valg sin Velsignelse og føre det til Lykke for hende. Paa den Indvending, at Per jo ingenting var og neppe engang havde Udsigt til nogen Stilling, hvormed han kunde ernære en Familje, svarede Præsten for-